

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI BUCURIEI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

PREȚUL ANUAL: 6 LUNI 150 LEI

An nou — nădejdi noi

E cu neputință ca la răscrucea anilor, sufletul omenesc să rămână nesimțitor și o umbră oarecare să nu coboare peste bucuriile noastre pământești. Pe pragul unui an nou, când lăsăm în urmă anul ce trece, cu bucuriile și durerile lui, și avem în față pe cel necunoscut ce vine, ne dăm, mai mult de cât oricând, seama de nestatornicia noastră aci pe pământ și ne vin în minte cuvintele sf. apostol Pavel: „Nu avem aici cetate stătătoare, ci o căutăm pe aceea ce va să fie”. (Evrei 13 v. 14).

Timpul fugar ne este și prieten și dușman. Prieten, fiindcă scurtează suferința, alungând ceasurile de durere; dușman, pentru că el la fel răpește cu sine și clipele de bucurie și tinerețe. Am putea spune chiar că timpul e ceva relativ. Dacă n'ar exista inima omenească, acest ceasornic al universului, care prin bătăile ei măsoară vremea, timpul n'ar mai fi o realitate. Unde este trecutul? El este prezent numai în amintirea noastră. Unde este viitorul, care încă nu s'a arătat? Și el este prezent în noi în forma de așteptare, ca arborele în sămânță. Sufletul nostru nemuritor este răbojul pe care se încrestează urmele timpului, dar sufletul face parte din veșnicie, ca atare el este mai de preț decât timpul. În mijlocul valurilor repezi ale vremii, unitatea și continuitatea conștiinței noastre reprezintă veșnicia.

Cât de deosebit intimpină oamenii sosirea unui an nou! Cei necredincioși plutesc cu cartargul frânt. Văzându-și micimea și neputința în comparație cu nemărginitul ocean al vremii, ei plutesc sau nepăsători în timp sau se întristează la schimbarea anilor ca „ceice nu au nădejde”. Pentru unii ca aceștia anul nou este întimpinat cu beții, menite de a alunga gândurile, cu fel de fel de superstiții și urări de fericire. Sufletul lor se lasă amăgit de acestea, convinși că de acum anul nou le va aduce, fără nici o contribuție din partea lor, tot norocul.

Mult păgânism se mai păstrează încă și azi în serbarea revelionului.

Creștinul cel credincios are înțelepciunea de sus și el distinge ceea ce este trecător de ceea ce e veșnic; cele văzute de cele nevăzute; cele folositoare de cele stricicioase pentru suflet. În pragul unui an nou el își încordează puterile „răscumpărând vremea căci zilele rele sunt”. El își vede pururea ținta: cerul cu bunătățile lui și sânul Părintelui ceresc, și vâslește spre ea, având pe Hristos-Domnul ca busolă, iar pe Dumnezeu ca stea polară.

Creștinul știe că este un călător aci pe pământ, un chiriș vremelnic al celor de aici, și că în viața aceasta, petrecută în timp, el are să-și câștige veșnicia, sălaşul de unde timpul nu-l mai scoate.

Călătorul stă și chibzuește bine înainte de a pleca la drum. Oare numai călătoria spre veșnicie nu are nevoie de socoteală? Cine începe vre-o întreprindere aducătoare de câștig, lăsându-și norocul la voia întâmplării? Incepe deci, creștine, și tu anul nou ce vine, creștinește și cu multă chibzuință. Ferește-te de începutul greșit și nu aștepta nimic dela oarba întâmplare!

Urezi și aștepti să ți se ureze: An nou fericit! Dar ce faci tu pentru ca anul ce vine să fie nou și aducător de fericire? Schimbi ceva înlăuntrul tău, acolo de unde pornește orice înnoire, sau înțelegi să rămâi pe dinlăuntru tot cu omul vechi de eri, cu păcatele și scaderile tale? Alergi după fericire? Ști ce este și o cauți acolo unde se află?

În pragul unui nou an socoteala creștinului trebuie să fie de felul acesta: Cât de mare este datoria mea cea neachitată față de Dumnezeu și cele sfinte, la sfârșitul anului ce a trecut? Cunoscând mulțimea datoriiilor tale față de Dumnezeu, grăbește de iartă și tu datoria dea, propelui față de tine. Iartă, împacă-te, uită, și șterge cu buretele dragostei peste tot ce te

desparte de fratele tău. Nu duce mai departe în inima ta această povară. Scapă-te de ea. Gândește-te apoi la slăbiciunile tale, la lipsurile tale sufletești. Examinează-le și îndreaptă-le. Pregătește-ți de cu vreme haina de nuntă pentru cina Fiului lui Dumnezeu. Conștiința curată îți va fi toiag de reazim. Pragul anului nou este un popas de orientare în calea noastră spre veșnicie; un prilej de a curăți candela de veghe, de a turna în ea untdelemn proaspăt și de a reaprinde focul nădejdi pe vatra credinței. A trăi, într'un sens anumit, înseamnă a nădăjdui spre mai bine. Dar nădejdea este fiica credinței.

Să nu întâmpinăm anul nou cu fatalitate nepăsătoare, nici să ne mulțumim numai a ne ura binele și innoirea, ci să înfăptuim binele ce-l dorim, colorând fața anului cu fapte creștinești, fiindcă viitorul îl purtăm în sâmbure în noi înșine.

Dacă anul 1940 a fost anul ispășirii pentru țara noastră, să rugăm pe cel Atotputernic ca să facă din anul 1941 anul izbăvirii și al reînțregirii neamului românesc.

An nou înseamnă deci și nădejdi noi!

A.

Glusul celui ce strigă în pustie

Proorocul Isaia vestise pe Sfântul Ioan Botezătorul va merge înaintea feții Domnului pregătind calea, în pustia Iudeii, pentru Evanghelie. Iată s'au plinit cuvintele proorocești. Glasul celui ce strigă în pustia Iordanului, s'guduie sufletele celor din Ierusalim și jur. Problemele de conștiință puse de oamenii unui veac de moleșală, sunt tot mai dese. Muștrarea cugetului, acest glas dumnezeesc din om, îi mână să-și spele păcatele și fărâdelegile în apele Iordanului. Ascetul cel mai aspru, din câți are creștinătatea, revendicat de Vechiul Testament și deopotrivă de Noul Testament, îmbrăcat în haină de păr de cămilă, încins cu o curea la mijloc și hrânindu-se cu lăcuste și miere sălbatecă, pentru toate categoriile sociale are cuvânt de îndrumare și muștrare. Lumea care uită repede toate, și binele și răul, evenimentele senzaționale ca și pe cele de rând, trece la ordinea zilei. Sfântul Ioan rămâne: glasul celui ce strigă în pustie. Un glas ca mugetul leului în pustia nesfârșită. N'a fost înțeles. El strigă în chipul tunetului peste ape multe: „Pocățiți-vă, căci este aproape împărăția lui Dumnezeu”. El simția, vedea împărăția lui Dumnezeu în lume, care nu este mâncare și beaură, care nu se poate cuceri nici cu spada, nici prin bogății nesfârșite, nici prin organizații și frământări politice. Este o împărăție a spiritelor. Se intră în ea prin pocăință, prin întoarcere sinceră la Dumnezeu și se trăiește prin iubire. Doar însuși Dumnezeu este Iubire.

Străină a rămas pentru lumea de atunci, ca și pentru cea de azi ideea împărăției lui Dumnezeu. Iudeii contemporani cu Sfântul Ioan, se gândeau la cele trecătoare. Gândul lor se ațintise spre o împărăție pământească cu întreg cortegiul ei, instituții și organizații omenești, în care să se încadreze. Voiau să se substituie imperiului roman atotputernic. Visau o împărăție vremelnică,

pământească. Spiritualitatea împărăției care se apropia, era prea-grea de înțeles și de cucerit pentru ei.

Dar cu toată răspândirea Evangheliei creștine de aproape două mii de ani, mentalitatea lumii de azi se aseamănă prea mult cu cea de atunci. Biserica în învălmășala zilelor de grea încercare prin care trecem azi, este tot glasul celui ce strigă, în pustia vieții. Mulți o critică și o condamnă chiar. Vina relelor și mizeriei sociale i-se impută ca demerit. Parecă rolul Bisericii ar fi de natură politică și economică. Uită că la temelia instituțiilor sociale stă ideea creștină. Mulți nu se sfiesc a-ne cere programe concrete și realizări vremelnice. O împărăție aievea, cu ostași și forță publică. Acestora le scapă ideea fundamentală, spiritualitatea Bisericii. Scopul ei este supranatural. Cele vremelnice sunt un cadru în care încap spiritualitatea, și se pot realiza aspirațiile legitime individuale și naționale, dacă nu contrazic scopul final.

Spiritul creștin tinde să înnoiască omul și societatea. Omul pneumatic de care vorbește Sf. Ap. Pavel în epistoalele sale, va realiza societatea, națiunea și omenimea, pe linia spiritualității.

Iată de ce glasul celui ce strigă în pustie, trebuie să mustre lumea de azi, care n'a văzut și nu poate cuprinde taina împărăției lui Dumnezeu.

Prot. Ștefan Lungu

Când grăiești, când asculți, când împlinești

— Meditație —

„... nu spuneți multe ca păgânii” (Mat. VI. 7).

Grăirea e argint, ascultarea aur, iar înfăptuirea e poate frântură din diamantul strălucitor al cerului.

Bagă de seamă însă, că peste fiecare din aceste trei comori se poate așeza colbul deșertăciunii.

Vrăjmașul cel mare al grăierii cuviincioase e grăierea păgânească, poliloghioasă. Pierderea de vreme.

Nu e o taină numai a zilelor noastre faptul că cei cari vorbesc puțin și săvârșesc mult, vor ajunge mari și stăpânii viitorului. Domnul Hristos birui și pentru aceea că a fost scurt la învățătură, la vorbă. La rândul lui apoi, se bucura nespuse de mult când întâlnea aceaș scurtime în căile cari duceau la el. Când găsea râvnă de fulger în rugăciunile cari i se făceau

Un sutaj de pildă, i-a făcut mare bucurie fiindcă tot ceea ce i cerea era doar o vorbă, „un cuvânt”. „Nu te mai osteni la casa mea. Zi numai cu cuvântul și se va vindeca sluga mea” Cereea puțin de tot. Pe când ispititorul, cerea să prefacă pietrele în pâini ori să se arunce de pe templu jos.

Grai și mai scurt, însă tot de mare preț, a fost apoi și al femeii aceleia, care doar s'a atins de poala hainei lui și s'a vindecat de neputință.

Și apoi grăierea tâlharului: „Pomenește-mă Doamne întru împărăția ta”.

Grăiește dar numai cât trebuie. Ceea ce trebuie. Cuvântul care determină, cucerește și măntuiește. Fiindcă: „Glasul celui nebun vine din mulțimea de vorbe” (Ecl. V. 2).

* * *

„Luați seama deci, cum auziți”
(Luca VIII, 18).

Da, fii cu luare aminte apoi și la ascultat. În tot locul, dar mai ales în biserică. Aici se întâmplă de nu ascultă cum se cuvine din trei pricini.

Întâia e nebăgarea de seamă. Lenevirea cu mintea. Te lasi dus de gândurile tale și nu de ceea ce spune preotul. Iți plimbi ochii și mintea peste veșmintele lui, peste ceea ce ai făcut eri ori vei face mâine. Și te alegi cu nimic.

A doua ispită din timpul ascultatului e duhul de împotrivire voită, de defăimare. Ascultă ca să b. gi de vină celui care vorbește, Ca să zici tot des: „De ce nu face el așa?” Ori ca să-ți zici tot în sine-ți: „Nu i așa!”

De bună seamă nu i oprită cercetarea evlavioasă asupra a ceea ce spune chiar și ispravnicul cerului. Așa cum o făceau locuitorii din Bereia, pe cari îi laudă evanghelistul: „Aceștia erau mai mărinimoși decât cei din Tesalonic; ei primiră cu toată osârdia și zăbură cercetau scripturile ca să vadă dacă lucrurile sunt așa” (Fapte XVII, 11). N'are loc însă în sfânta biserică nici cum cercetarea și curiozitatea de ntrunire ori chiar și cea academică, cari te face din vreme a-ți zici: „La să vedem ce spune? Cum o spune?”

Învățarea din biserică, pe care fiecare o dorește cât mai deplină și adevărată, nu e totuș decât desfășurarea unor porunci dumnezeiești.

Cui i ar trece prin cap, de pildă, ca la citirea unui testament care-l înșușește că mostenește un șir întreg de averi, să bage de vină că testamentul e scris prea urât ori că e citit prea pe nas?

De aceea, în fața celui mai slab vestitor de adevăruri dumnezeiești, singurul lucru bun pe care îl poți face, e să te rogi.

A treia ispită în privința aceasta (nu vreau să zic

că nu sunt și altele) e continua aplicare a ceea ce ascultă asupra aproapelui tau. Să zici de pildă când e vorba despre mândrie: „Intocmai ca și vecinul meu”. Ori când e vorba de lux și găteală, să privești cu înțeles și stăruitor pe cutare persoană de lângă tine.

Ori cât ai fi de curat, predica și se adresează întâi și întâi ție. Descoasă te numai. Cum zicea un rege, căruia îi părau sfetnicii că predicatorul a fost prea aspru: „Preotul și a făcut datoria, rămâne acum să ne-o facem noi pe-a noastră”.

* * *

„Nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu” (Marcu XII, 34).

E și puțină laudă și incurajare în cuvintele acestea. Dacă rămâi însă până la sfârșit tot numai la atâta, ce ai făcut? Tot ești sortit peirii.

Prin anul 1870, unsprezece alpiniști s'au rătăcit în munții înzăpezii pe cari îi urcau. După zece ori douăsprezece zile de căutare zadarnică a drumului au căzut frânți de oboseală și frig. Au fost găsiți morți numai la cinci pași depărtare de calea care i-ar fi putut duce acasă. Nu știau de ea.

Așa i și în cele ale împlinirii sufletești. Te abați o viață întreagă, ești numai la cinci pași de adevăr, „nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu” ca și cărturarul care ispita pe Mântuitorul, îți mai lipsește abea „un lucru”, ca celui tânăr oarecum îndrăgît de Domnul Hristos, și totuș, ești în mare primejdie. „Pentru că cine va păzi toată legea, dar va greși într'o singură poruncă, s'a făcut vinovat față de toate poruncile” (Iacab II, 10).

Doamne, alege bine pe cei cari s'au silit din toate puterile să ajungă până la Tine însă nici cum n'au putut, dintre aceia cari o viață întreagă s'au mulțumit doar cu atât: să nu fie departe de împărăția Ta.

Gh. Perva

Apa sfințită

Biserica lui Hristos este locul unde se continuă în mod tainic viața Mântuitorului — sub forma culturală — dela minunata naștere din Fecioara Maria, până la înălțarea Sa la cer. Dumnezeu de aceea s'a făcut om ca omul deasemenea să se îndumnezească prin cult și viață fără prihană. În biserică se pregătește omul pentru viața de apoi prin sfintele taine, cu ajutorul căroră dobândește de sus dar și har. Tot ca un mijloc de câștigare a harului divin, afară de sfintele taine mai sunt diferite forme de cult, cari deasemenea tind la întărirea și înălțarea spirituală a omului spre cele înalte, ca sfințirea apei, sf. bisericii și sfințirea altor lucruri necesare cultului creștin.

Ca un simbol natural al cultului creștin este socotită și apa, folosindu-se și întrebuintându-se la cele mai multe acte liturgice.

Temeiurile pentru întrebuițarea apei în cult sunt de natură biblică și patristică, istorică și simbolică. La început Spiritul lui Dumnezeu se purta deasupra apei. Care era plină de sfințenie și curățenie; iar de sub rădăcina pomului vieții din mijlocul raiului curgea izvorul ce se ramifica în patru râuri ce adăpau pământul și-l făceau să rodească.

După căderea în păcat a celei dintâi perechi de oameni, apa își păstrează caracterul sfințeniei și curățeniei dela început, în sensul larg al cuvântului — deoarece atunci când urmașii lui Cain și Set deveniră atât de răi, încât în cugetele lor concepeau numai rău și răutate, prin apa potopului se spală tot păcatul și necurăția.

În Testamentul Vechiu apa era socotită ca mijloc de curățire și de împăcare. A fost întrebuițată la săvârșirea cultului divin, la aducerea jertfelor, la sfințirea preoților și la curățirea leprei. Deaceia maestrul de cântare și prorocul David cu multă artă poetică scrie: „Spală-mă de farădelegea mea și de păcatul meu mă curățește... Stropimă-vei cu isop și mă voi curăți, spălămă-vei și mai vărtos decât zăpada voiu albi” (Ps. 50, 4, 9). Deasemenea prin gura profetului Isaia zice Domnul: „Cei insetați mergeți la apă și câți nu aveți argint, mergând cumpărați-va și mâncați și beți fără argint.”

Dumnezeu a făcut minuni nenumărate cu apă prin Moise servul său. A trecut Marea Roșie, a isvorit apă din stâncă, a îndulcit apa cea amară, a izbăvit pe Israel dela idolatrie cu apă și toc și altele.

Când apărură pe malurile pline de farmec și verdeață tinerul proroc și ascet Ioan Botezătorul, „atunci ieșea la dânsul Ierusalimul și toată Iudeia și toate împrejurimile Iordanului, botezându-se de către dânsul în râul Iordanului, mărturisindu-și păcatele”. Ioan Botezătorul spunea: „Eu vă botez în apă spre pocăință, iar celce vine în urma mea este mai tare decât mine... Acesta vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc”.

Ioan Botezătorul propovăduia o împărăție nouă pregătind calea Domnului, iar în regiunile Iordanului boteza cu apă poporul setos după adevăr.

„Atunci a venit Iisus din Galilea la Iordan către Ioan să se boteze dela dânsul”.

„Și botezându-se Iisus, îndată a ieșit din apă; și îndată I-s'a deschis Lui ceriurile și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorindu-se ca un porumb și venind peste Dânsul”.

Astfel prin botezul Domnului în apa Iordanului, prin umblarea Sa pe deasupra apelor și prin minunea Sa din Cana Galileii, firea apelor s'a sfințit iar prin pogorirea Duhului Sfânt la

botezul lui Iisus apa sfințită a primit putere harică.

Pe vremea Mântuitorului, la marginea orașului Ierusalim, se afla lacul Vitezda, numit și scaldătoarea oilor, pentru că aci se spălau măruntaele oilor destinate pentru jertfă.

În această scaldătoare la anumite intervale se cobora îngerul Domnului și tulbura apa și Sfânta Scriptură ne spune: „Și ca-rele intra întâiu, după tulburarea apei, să făcea sănătos de ori ce boală era cuprins”. Adecă după sfințire prin venirea îngerului apa dobânda putere de vindecare și iertare de păcate.

Deasemenea prin conlucrarea Fiului lui Dumnezeu orbul din naștere capătă vedere numai după spălarea în lacul Siloamului. Fiul lui Dumnezeu avea puterea aceea de a vindeca fără a-l mai trimite pe orb la lacul Siloam: însă a voit să arate puterea harică a apei unde se cere și conlucra ajutorul său, chiar nefiind de față, adecă numai prin prezența Sa nevăzută.

Domnul nostru Iisus Hristos s'a înălțat la Cer și în mod nevăzut conduce Biserica Sa. Trimite pe Duhul Său cel Sfânt să reverse izvoarele darului divin asupra celor ce îi împloară ajutor. Tot astfel prin rugăciunile și binecuvântările slujitorilor Sfintelor Altare, apa primește dar de sfințenie, sănătate, curățire și binecuvântare.

Sfințirea apei își trage originea din cele dintâi timpuri ale creștinismului. În Constituțiunile apostolice Sf. Apostol Matei scrie: „Despre apă și unt de lemn demând eu Mateiu ca să binecuvinteze, adecă să sfințească apa și untul de lemn episcopul, iară dacă lipsește episcopul, atunci să o binecuvinteze prețul împreună cu diaconul.”

În Constituțiunile apostolice se află și o rânduală deosebită pentru sfințirea apei.

Efectele ce produce apa sfințită deasemenea sunt cuprinse în Constituțiunile apostolice. „Prin stropirea apei sfințite se câștigă întărirea sănătății, vindecarea boalelor, depărtarea spiritelor și a atacurilor rele” (Cartea VII, 29).

De toată frumsețea și sub inspirație divină s'au întocmit minunatele Tropare dela sfințirea apei celei mari. „Glasul Domnului peste ape strigă grăind... Astăzi firea apelor se sfințește și se desparte Iordanul și-și oprește curgerea apelor sale văzând pe Stăpânul botezându-se. Văzute-au apele și s'au temut... Sfințește-mă pe mine și apele Mântuitorule”. Frânturi din cea mai înaltă concepție de conglăsuire și inviorare a harului Divin.

Punctul culminant din actul sfințirii apei și cel mai important îl formează invocarea solemnă a Duhului Sfânt, prin cuvintele: „Tu însuși dar iubitorule de oameni Impărate, vino și acum prin ve-

nirea Sfântului Tău Duh și sfințește apa aceasta. Și dai dar de izbăvire și binecuvântarea Iordanului, fă-o pe dânsa isvor neștricăciunii, dar de sfințenie, deslegare de păcate, vindecare de boale, dracilor pierdere, ca toți cei ce se vor stropi și vor gusta dintr'ansa, să o aibă spre curățirea sufletelor și a trupurilor, spre vindecarea patimilor, spre sfințirea caselor, spre tot folosul de trebuință.

„Dă tuturor celor ce se vor atinge de dânsa și o vor gusta și se vor stropi cu dânsa sfințenie, sănătate, curățenie și binecuvântare” (Molitifelnic). Cuvinte deplin cunoscute, însă de înalta valoare spirituală și documentară; rostirea lor te transformă spre sferile nemărginite ale ceriului.

Din cele expuse s'a putut constata în mod temeinic importanța și necesitatea apei sfințite ca mijloc de curățire corporală și spirituală a creștinului. „De vreme ce orice făptură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de lăpădat. dacă se ia cu mulțumită, căci se sfințește prin cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune” (Timotei 4, 4-5).

Din amestecul cu mirosul de tămâie și busuioc și prin rugăciunile de binecuvântare, apa sfințită își păstrează frumusețea, curățenia și limpezala vreme îndelungată; iar gustul ei are ceva specific ortodox și dumnezeesc.

Deci, iubite creștine, „scoate apă cu veselie din isvoarele mântuirii” — apă sfințită — după cum a zis Isaia proorocul pentru ca să ai în casa ta totdeauna un mijloc de curățire și pavază contra celui rău. Lasă ca peste creștetul tău să roueze din busuioc apa sfințită, în amintirea botezului lui Iisus și a însuș legământului tău cu Hristos prin taina Sfântului botez și vei dobândi sfințenie, sănătate, curățenie și binecuvântare.

Pr. Dr. R. Popa
Bontești

Despre ce să predicăm?

Duminecă, după Botezul Domnului, 12 Ianuarie 1941, e potrivit a se vorbi despre **Impărăția lui Dumnezeu**.

Nașterea minunată, steaua, închinarea magilor, bucuria îngerilor și a păstorilor, ivirea Ina-intemergătorului, și Botezul Domnului prin arătarea Sfintei Treimi, toate sunt dovezi că e vorba de venirea în lume a unui Fiul de Impărat. Se naște deci întrebarea: Pentru ce a venit în lume Fiul lui Dumnezeu? Răspundem: *Ca să întemezeze, sau mai binezis, să restabilească Impărăția lui Dumnezeu*.

În „Tatăl nostru” ne rugăm zilnic ca „să vie Impărăția Ta, precum în cer așa și pe pământ.” Ce este deci *Impărăția lui Dumnezeu*?

Este stăpânirea lui Dumnezeu-Creiatorul peste toate, atât în cer cât și pe pământ. Dela păcatul lui Adam și până azi: duhurile cele rele, precum și oamenii cei păcătoși și necredincioși, sunt răsvrățiți împotriva lui Dumnezeu. Cel Atotputernic i-ar putea pierde și numai cu suflarea gurii Sale, dar El „așa a iubit lumea încât a dat pe Fiul Său Unul-Născut, pentru ca oricine care crede într'ânsul, să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci n'a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să osândească lumea, ci ca să se mântuiască prin El lumea” (In. 3 v. 16-17). Această supunere va fi desăvârșită numai atunci când toți și toate îl vor recunoaște numai pe Dumnezeu ca Stăpân, iar voința Lui ca lege pentru viață.

Domnul nostru Iisus Hristos a întemeiat *Impărăția lui Dumnezeu* și o conduce Dânsul până la sfârșitul acestei lumi. „După aceea, fi va sfârșitul, când Domnul va da împărăția lui Dumnezeu-Tatăl... Căci El (Hristos) trebuie să împărătească până ce va pune pe toți vrăjmașii săi sub picioarele Sale. Vrajmașul cel din urmă, care va fi nimicit, este moartea” (I. Cor. 15 v. 24-26).

Vrăjmașii împărăției lui Dumnezeu sunt: „*duhurile răutății, răspândite în văzduhuri*” (Efes. 6 v. 12), apoi *păcatul*, a cărui sămbrie este *moartea*. (Rom. 6 v. 23).

Impărăția lui Dumnezeu cuprinde în sine: Biserica creștină, cea văzută de pe pământ, cu toți cei ce cred în Iisus Hristos și viețuiesc după Evanghelia Lui, precum și Biserica cea nevăzută din cer, din care fac parte: sfinții, dreptii și sufletele celor ce s'au săvârșit în credința creștină.

Dar și în lăuntru Bisericii celei văzute, împărăția lui Dumnezeu ființează în mod nevăzut. Ea este în lăuntru nostru (Lc. 17 v. 21), deci foarte aproape de noi (Mt. 3 v. 2). Prezența ei se arată în: dreptatea, pacea și bucuria întru Duhul Sfânt (Rom. 14 v. 17).

Ca un grăunte de muștar, împărăția lui Dumnezeu a crescut din mijlocul celor 12 apostoli la mulțimea ucenicilor lui Hristos, și este chemată a cuprinde toată lumea.

Omul se face părtaș de împărăția lui Dumnezeu prin naștere din apă și din Duh (In. 3 v. 5); Adevărat cetățean al ei este acela care: petrece în nevinovăție, ca pruncii (Mt. 18 v. 3); iubește pe Dumnezeu (Iac. 2 v. 5); îndeplinește voia Lui (Mt. 7 v. 21); suferă prigoniri pentru dreptate și Hristos (Mt. 5 v. 10-12); luptă cu stăruință și jertfire de sine împotriva mulțimei scârbelor, silindu-se să o apuce (Mt. 11 v. 12; Mc. 9 v. 43-47; F. Ap. 14 v. 22; II. Cor. 4 v. 17).

Creștinul se menține în împărăția lui Dumnezeu, cu ajutorul: *lerarhiei*, care-i luminează calea cu lumina *cuvântului lui Dumnezeu*, și-i împărtășește

Harul lui Dumnezeu prin cele 7 taine, pentru curățire, sfințire și desăvârșire.

Creștinul este un chemat la nunta fiului de împărat. (Mt. 22 v. 2-14). Vai aceluia care refuză de a veni, sau venind la ea, nu are haină de nuntă.

Creștinul mai este un lucrător chemat la lucrarea viei, (Mt. 20 v. 1-16). Vai aceluia care nu aduce roadă Stăpânului.

Dându-ne seama de toate acestea, grija de căpetenie ne va fi:

Nu numai a ne ruga zilnic pentru venirea împărăției lui Dumnezeu, ci a lucra pentru apropierea și desăvârșirea ei.

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și acestea toate se vor adăoga vouă”. (Mt. 6 v. 33).

„Pentru aceea, fraților, siliți-vă cu atât mai vârtos să faceți temeinică chemarea și alegerea voastră, căci făcând acestea nu veți greși nicio dată, ci astfel vi se va da cu bogăție intrarea în veșnica împărăție a Domnului nostru și Mântuitorului Iisus Hristos” (II. Petru 1 v. 10-11).

A.

Cărți și Reviste

Preot Teofan Herbei: Cine este Iisus Hristos? Traducere din *Lacordaire*. Arad, 1940, Tip. Diecezana, 101 pagini.

S'a spus că simbolul vremii și al vrerii românești este cărămida. Fiecare om se judecă după calitatea sa de ziditor, de constructor, de innoitor.

Dacă între preoții Eparhiei Aradului este unul care a înțeles mai înainte decât alții simbolul vrerii și spiritul timpului nostru, acesta e părintele Teofan Herbei. Sfinția Sa a fost între cei dintâi și mai harnici ostentori pe șantierul taberelor de muncă legionară; a fost între cei dintâi care a frământat pământul și a făcut cărămizi (din care s'a construit școala primară din Ineu-Colonie).

Dar Sfinția Sa nu a muncit numai cu brațele. Și-a pus și spiritul la contribuție. A făcut operă de publicist. A tipărit mai anii trecuți o piesă de teatru și un volum de poezii, iar acum a scos de sub tipar o traducere de netăgăduit folos pentru predicatori și pentru oricine vrea să aibă un răspuns bun la întrebarea cea mare: *Cine este Iisus Hristos?*

Răspunsul se cuprinde în patru conferințe, rostite de vestitul lor autor, predicatorul Lacordaire, în catedrala Notre-Dame din Paris, având subiecte: *Viața intimă a lui Iisus Hristos, Puterea lui Iisus Hristos, Așezământul lui Iisus Hristos și Veșnicia și progresul împărăției lui Iisus Hristos* (68 pag).

După traducere, părintele Herbei publică cinci

meditații proprii și cinci „reflexii de actualitate”, interesante și de luat aminte.

Recomandăm lucrarea, cu căldură, tuturor cetitorilor, pentru a o ispiti și răspândi.

Iosif E. Naghiu: Viața viitoare în bocetele românești. București 1940, 54 pagini.

Avem în față un studiu asupra enigmei vieții dincolo de moimânt, și asupra credinței ce o au în ea: Arabii, Turcii, Tracii, Dacii, Egiptenii, Perșii, Evreii și Grecii, cu o scurtă dare de seamă asupra bocetelor noastre și asupra conținutului lor privitor la raiu, iad, judecata de apoi, sfârșitul lumii și învierea morților.

Ideile sunt documentate cu citații de versuri din folclor, unele dintr'o colecție inedită a autorului, iar la urmă, în concluzie se arată că bocetele românești păstrează în fondul lor învățătura ortodoxă despre viața viitoare.

Gândirea. Decembrie 1940.

Sub titlul „*Viața spirituală în România de azi*”, dl prof. Nichifor Crainic tipărește conferința ținută la universitățile din Viena (cu prilejul primirii titlului de doctor honoris causa), Breslau și Berlin, din care cităm următoarele rânduri admirabile:

„Două cetăți de faimă universală prezidează din adâncul milenilor formarea personalității noastre românești; Roma, maica naționalității noastre, și Bizanțul, tatăl spiritualității noastre ortodoxe. Roma e papală și e departe de noi iar Bizanțul imperial nu mai este decât o glorie cufundată în adâncul Bosforului: între slavismul care se confundă cu ortodoxia și latinitatea care se confundă cu catolicismul, ființa noastră românească reprezintă în Europa sud-estică o sinteză aparte: suntem unicul popor latin de creștină ortodoxă și unicul popor ortodox de rasă latină. Amestec paradoxal numai în aparență; ortodoxia și naționalitatea noastră se contopesc într'un întreg organic, pe care conștiița românească îl socotește indestructibil. Dar nu e mai puțin adevărat că ortodoxia ne izolează de Roma papală, iar latinitatea ne deosebește de lumea slavă”.

Sunt cuvinte care ar trebui scrise în toate cărțile și memorizate de fiecare român.

În aceleș număr mai publică scriitorul Victor Papilian, o prea frumoasă nuvelă: „S'a implinit legea...” (adecă rup'ura de căsătorie dintre români și unguroaice) și dl Ilariu Dobridor, un eseu despre „Mistica națională”, mistică ce „îmbracă doctrinar forma ortodoxiei autohtone, al cărui echivalent politic este legiunea. Predomină două nume: Crainic și Codreanu. Oricât ar zice alții, dar pe acest raport de polaritate se desfășură logica destinului național. Dincolo de pasiunile de o clipă rămân adevărurile imutabile”.

Frăția de Cruce. Decembrie 1940. An. I, Nr. 1. Apare lunar. Abonamentul 120 lei anual. București str. Sărindar 5-7-9.

Este revista „Frățiilor de Cruce”, care au menirea să pregătească în școlile secundare pe viitorii legionari universitari. Scrisă în stil legionar, concis dar scânteietor, de către legionari, scriitori și poeți iscusiți, „Frăția de Cruce” este o școală în care se cultivă cele mai alese virtuți și se formează caracterele de elită ale neamului.

Informațiuni

■ **P. S. Sa părintele Episcop Andrei mulțumește pe această cale tuturor acelor cari l-au felicitat de Anul nou. Le urează la rândul său tuturor: pace sufletească și le împărtășește arhierescă binecuvântare.**

■ **In pragul Anului Nou, dl gen. I. Antonescu a adresat Țării un lăminat, călduros și înțelept cuvânt asupra stării generale a Statului la preluarea guvernării și asupra înfăptuirilor pe care le are la activul său guvernul după primele trei luni de conducere, apoi încheie cu un patriotic apel la unire, iubire și muncă, din care cităm:**

„Să nu uităm :ă eram pe pragul anarhiei și al ocupației streine, și că am străbătut o revoluție.

N'am sacrificat nici onoarea nici liniștea și nici viitorul neamului.

Atâta pot să spun.

Cine este român și om, mă poate înțelege.

Aceste zile de reculegere creștinească vin. ca să ne aducă aminte că Fiul Omului a coborât printre noi ca să ne schimbe, a suferit apoi ca să ne înalțe și a murit ca să ne mântuiască.

Tu, Române, care ai stat până astăzi departe, schimbă-ți sufletul și prinde-te în lanțul nos'ru de credință românească, fii veriga de temelie și statornicie.

Dă-ți seama că nu ne cârmuiește vanitatea, nici interesul, nici intriga, că le disprețuim pe toate. Și că singura noastră vanitate este țara, este neamul și veșnicia românească.

Tu, Române, care după ce ai cules lauri de desfătare pe ulițele luptelor politice și n'ai cugețat decât la tine și nu la aplaudatorii tăi, tu, care vii astăzi să ne judeci numai după trei luni de guvernare cu o moștenire tragică — atunci când ai avut ani de liniște și i-ai pierdut zadarnic, tu care te grăbești să ne condamni fiindcă drumul vanității îți este deocamdată închis, ai curajul și spune ce ai fi făcut cu destinul național dacă îl aveai în mâini, în ceasurile acestea sfâșietoare și: dacă crezi că a veghea la el este astăzi o binefacere sau cea mai chinuitoare dintre poveri?

Fii om, fii drept și recunoaște că pe deasupra ambițiilor și intrigilor și urilor este Patria, este veșnicia neamului, și că acolo trebuie să ne întâlnim întotdeauna, chiar dacă nu ne înțelegem de fiecare dată...

Uniți-vă Români, în credință, în iubire și muncă. Uniți-vă, din toate colțurile sfâșiate ale neamului, din toate casele, ca să ducem mai departe străduința strămoșilor și viitorul copiilor noștri.

Cum suntem uniți într'un Dumnezeu, să fim

strâns uniți într'o țară. Înțelegeți că deaceia ne-am pierdut granițele, drepturile și onoarea, fiindcă n'am știut să ne unim la vreme și să ne îndreptăm unii pe alții. Granițele unui neam se zidesc întâi în suflete și mo' tot în suflete, atunci când un popor nu știe să le cinstească în inima fiecăruia.

Unitatea și forța neamului aduc plinătatea drepturilor.

Anul care sfârșește a fost un an de prăbușire și de ispășire.

Anul care începe este an de răscruce și de reinviere.

In rosturile viitoare ale lumii, legați cu onestă onoare de ziditorii ei, — noi vom putea implini, cu fapta noastră, nu numai reinvierea românească, dar un rost de civilizație europeană.

Scuturați frunțile de neliniște, pregătiți piepturile de jertfă, întăriți inimile de credință. Țara are nevoie de toate sufletele, de toate brațele, de toate puterile.

Un an nou, cu faptă nouă.

Cu Dumnezeu înainte“..

Tot în pragul noului an, dl gen. Antonescu a adresat legionarilor un mișcător și călduros apel la omenie și creștinească purtare. Cităm:

„Cine nu respectă viața semenului, nu este creștin.

Cine nu respectă munca și averea altuia nu e om.

Cine nu se supune ordinei creiatoare și disciplinei acțiunii, nu este legionar.

Cine nu-și roade viața în lupta de ridicare a Țării, nu es.e Român.

Fii creștini, fii oameni, fii adevărați legionari și Români întregi.

Luați aminte că aceea ce a prăbușit pe alții, a fost goana aprigă după bunuri și interese prea pământești.

Goniți-le din conștiință.

Nu uitați că aceea ce a dărâmat așezări și Tronuri, a fost mânuirea oarbă și sângeroasă a trufiei, a răzbunării și a violenței.

Nu faceți pe alții să sufere, de aceea tu singur ai suferit, legionare“..

De asemenea dl Horea Sima a rostit la Radio o cuvântare către legionari, plină de avânt și grea de simțul răspunderii istorice și morale ce o are astăzi Legiunea, din care trebuie să nu uităm îndeosebi următoarele rânduri:

„Anul care ne așteaptă se ridică în fața noastră cu răspunderea și greutatea a 2000 de ani de istorie românească. Este anul Erei Legionare. Niciodată spiritul nostru de sacrificiu n'a avut hotar mai deschis și viziune mai cuprinzătoare“.

■ **Doxologia de Anul nou** s'a servit în Catedrala Aradului de P. S. S. Părintele Episcop Andrei, asistat de un sobor de 12 preoți și 2 diaconi, Miercuri la ora 11 1/2 după Sf. Liturghie, în prezența autorităților militare și civile ale orașului.

După serviciu P. S. Sa a ținut cuvântarea pe care o publicăm în fruntea revistei.

■ **Ministerul Educației Naționale** a interesat orice petreceri cu dans în salele de învățământ, oricare ar fi scopul cu care se fac.

Se admit numai serbări culturale, fără dans și cu aprobarea inspectorului școlar respectiv.

■ **Pr. prof. Gh. Coman**, colaborator al revistei „Biserica și Școala”, a fost numit cu data de 1 Ianuarie 1941 secretar al Ven. Consiliu Eparhial din Timișoara și redactor al „Buletinului Sf. Eparhii”.

Li dorim har dela Dumnezeu și spor în toate cele bune, dar și atenție la cele ce se scriu în Buletin. În numărul lui din urmă s'a publicat un articol în care o mentalitate senilă își face o oarecare... reclamă. Înainte de a-i răspunde, am vrea să știm dacă redacția nouă a Buletinului se identifică cu cele scrise în acel articol, sau nu? Așteptăm răspunsul.

■ **„Gazeta de Vest”**, refugiată și ea dela Oradea, reappare la Arad sub direcția părintelui diacon și poet, membru în Societatea Scriitorilor Români, George A. Petre.

Linia de ideologie și conduită, după cum ne-o mărturisește însăși radacția, va fi cea a Românului și Tribunei.

Doamne ajută!..

■ **Damian Stănoiu**, vestitul scriitor care și-a făcut o mare faimă din batjocorirea vieții și moralei călugărești, s'a întors la mănăstire; să se pocăiască, desigur. Cum însă are două canoane mari de împlinit: unul pentru părăsirea cinului monahal și al doilea pentru murdărirea cinului prin scrieri literare (senzaționale într'o societate coruptă), rugăm pe bunul Dumnezeu să-i dea, în convertire, atâta har cât îi trebuie să-și răscumpere păcatele personale și să refacă, prin scrieri și prin cuvânt, prestigiul monahismului ortodox în societatea românească, cel puțin în măsura în care l-a compromis.

■ **Criminalitatea** în România este în creștere. După statistica publicată de dl D. C. Decuseară, directorul statisticii judiciare din Ministerul Justiției, în anul trecut numărul crimelor s'a ridicat la 813, față de 633 în anul precedent (urcare de 29 la sută). Dintre acestea 488 au fost în Vechiul Regat, 214 în Transilvania, 70 în Basarabia și 42 în Bucovina. În general sunt 4 crime la 100.000 locuitori.

Cauzele principale cari au adus la comiterea crimelor sunt: îmbogățirea ilicită, beția și sărăcia.

Statistica aceasta, destul de alarmantă într'un stat creștin, trebuie să ne dea de gândit și de lucrat.

■ **Rubrica „Despre ce să predicăm?”** la insistența mai multor preoți reappare în forma originală din 1937. Oratorul dibaciu simte că a învins acum jumătate din greutate, aflând subiectul cel mai potrivit, și totodată actual, pentru predică. Colecția revistei noastre din 1937, 1938, și o parte din 1939, cuprinzând pe lângă anunțarea subiectelor, și scurte schițe pentru predici, poate fi și astăzi de folos doritorilor de a-și schimba subiectul cuvântării.

Nr. 5420/1940.

Concurs

Pentru îndeplinirea postului *de protopresbiter în tractul vacant Ineu și de paroh la parohia I din Ineu*, se publică concurs cu termen de 30 zile, socotite dela ziua ce urmează după prima publicare a concursului în organul oficial „Biserica și Școala” cu dotațiunea:

I. Dela parohie:

1. Sesiunea parohială apărținătoare parohiei protopopești.
2. Stolele legale.
3. Salarul dela Stat, conform legilor în vigoare

II. Dela protopopiat:

1. Retribuțiunea dela Consiliul Eparhial,
2. Birul protopopesesc dela parohii și administratori parohiali, 120 litri porumb sfărmat, sau prețul porumbului,
3. Diurnele legale pentru vizitarea canonică,
4. Spesele cancelariei protopopești, stabilite prin bugetul protopopesesc,
5. Dotația dela Stat, conform bugetului general al Statului,
6. Folosința grădinei și casei tractuale.

Toate dările și sarcinile publice după venițele dela parohie și protopopiat le va suporta protopopul.

Reflectanții la acest post vor înainta cererile în termenul indicat în acest concurs, Consiliului eparhial din Arad, însoțite cu documentele necesare, prescrise în §-ul 53 din Statutul Organic și prin concluzul congresual Nr. 111 din 1888 și anume: Să dovedească cvalificațiunea cerută pentru parohii de clasa primă, să producă diploma de bacalaureat de liceu și să dovedească că au împlinit cel puțin 5 ani în serviciul bisericesc și că s'au distins prin zel și capacitate pe terenul bisericesc și cultural.

Arad, din ședința în secțiuni unite, a Consiliului eparhial ort. rom. din Arad, dela 17 Decembrie 1940. Consiliul eparhial ort. rom. Arad.

3-3